

XXVII.

Na swětu Jatšownicu

Mark. 16, 1 -- 8.

A gaž ta sobota zajšła běšo, kupichu Maria Madlena a Maria Jakubowa a Salome droge zela, aby pśiduce jogo žalbowali.

A wóni pśízěchu wělgu rano na předny źeń po sobošě k tomu rowu, ako słyńco górej žěšo.

A wóni žachu mjazy sobu: Chto bužo nam ten kańeń wót tych rowowych žurji wótwališ?

A gaž tam glědnuchu, hupytachu wóni, až ten kańeń wótwalony běšo, pśeto wón běšo wělgu wěliki.

A žěchu do toho rowa nutś, a wizechu młóžeńca k pšawej ruce sejžecego, hoblaconego z běłej dłužkeju drastwu, a wóni se zlékachu.

Wón pak žašo k nim: Nelěkajšo se, wy pytašo Jezusa wót Nazaretha, toho kśicowanego: wón jo stanul, a nějo tudy. Lej to město žož jogo položyli běchu.

Žijšo pak tam, a powěžćo jogo huknikam a Pětšoju, až wón předk was pojžo do Galilejskeje; tam bužošo jogo wizeš, ak wón wam gronił jo.

A wóni žěchu jěsno wen a huběgachu wót toho rowa, pśeto džańe a hulěkańe běšo jich popadnuło; a negrońachu nikomu nic, pśeto wóni se bójachu.

Jezus mója nažeja
A mój Wimožnik jo žywy!
To ja wěm, a togodla
Ńok buś wěcej zacašywy,
Bužo dłužka smertna noc
Mě tež něco škožeš móc?
Šěło som a togodla
Debu k prochu dorozpadnuś,
To jo wěste, ale ja
Budu zasej z rowa stanuś,
Aby tam we wjaselu
Měł tu zbóžnosć hobstawnu.

We tom Knězu lubowane! Žinsa su Jatšy; Jatšy su tych kśěscijanow husoke a wjasole swěžeńe. Kuždy taki husoki swěžeń pak ma a pśińaso swójo wósebne wjasele. Gódowne wjasele nějo ako jatšowne a jatšowne wjasele jo hynakše něžli swětkowne.

Wóno to néjo jano dla toho casa, do kótaregož te husoke swěžeńe padnu. Ten cas jo šakoraki, za tym ako Bog ten Kněz jen dajo.

My smy měli zelene Gódy a běle Jatšy; pak juž smy teke we twardej zyřme se grěli pši Jezusowem žłobě a Jatšy se wjaselili teje zeleneje kšasnosći, z kótarejuž ta zemja se pyšniła jo. To wósebne wjasele, kótarež kuždy husoki swěžeń pšinaso, se wzějo z teje wósebneje gnady, kótaruž Bog na kuždy swěžeń hobražijo. Rowno ako wón na Gódy narodne wjasele z tym lubym Bóžym žišetkom nam pšigotujo a na Swětki ten dar swětego Ducha z nébja hobražijo, tak wón na Jatšy nam dajo wjasele toho górejstawańa. Pšeto "górejstanuł jo Jezus Krist, tog' šogo swěta wimožnik", to jo ten kšasny głos Bóžego prátkowańa na Jatšy; a

Jezus zasej žywi se
ja tek žyweńe z nim změjom;
k sebě bužo wezeš mě,
z wjaselim raz togdla mrějom.
Žo ga jedna głowa jo,
Kótraž cłonki spuščijo?

tak se wótwołaju wěrece kšěscijany na Jatšy. Chtož togodla jatšowne wjasele co dostaš, ten toho górejstawańa se dej wjaseliš; šykno wjasele pak, šykna nažeja toho górejstawańa se wzějo jano wót Kristusowego górejstawańa. Kristusowe górejstawańe jo kšasny jatšowny kwětk, słodki płod toho žyweńa, kótaryž nasešijo k nébjaskej zbóžnosći. A gaž žins jo ten žeń kótaryž ten Kněz jo hucynił, dajšo nam se wjaseliš a wjasołe buš a hobspomněš Kristusowe górejstawańe.

Kristusowe górejstawańe našo jatšowne wjasele,

- I. Zapowědańe tym, kenž Jezusa pytaju;
- II. Žognowańe tym, kenž we Jezusa wěre;
- III. Hobwěšćone tym, kenž Jezusu pósłušaju.

I.

To předne jatšowne prátkowańe jo pši rowe žaržane, pši wótwońonem rowe toho kšicowanego Wimožnika; te předne pósłuchaře su byli někótare žeńske, kótarež z nazdala stojachu, gaž ten Wimožnik na kšicy humře, a na Jatšownicu wélgi rano k jogo rowu žěchu aby jogo žalbowali. Rowno ako w swětej gódownej nocy někótare pastyrskie luže jano su slyšali tu wjasołu powěšć. "Wam se jo narožil žinsa ten Wimožnik, kótaryž jo Kristus, ten Kněz, we Dabitowem měsće!"

tak bu tež Kristusowe górejstawańe na Jatšownicy nic wélikej kopicy, ale jano někótarym žeńskim zapowědane. Pšec ga Bog ten Kněz swóje janzele néjo pósłał do swětego města Jeruzalema? Pšec ga néjo wón dał prátkowaś daniž we tom templu daniž pšed teju husokeju radu?: "Jezus ten kšicowany, jo górejstanuł?" To wón jo zawěsće cynił za swójeju žiwneju mudrosću. Pšeto nicht ga nésejo dobre semé na drogu, aby se steptało abo wót teškow se zežrało, ale na dobrou rolu, aby plody pšinásto. A by te same kótarež pšed krotkim we tak wélikej złości Bóžego Syna k tej kšicy su pšišli, šykowane byli górejweześ to ewangeliom wót Kristusowego górejstawańa? Néjsu ga wóni, gaž běchu słyšali, což na Jatšownicu se stało běšo, tu zełdganu powěsć rozpowědali, až jogo hukniki nocy jogo su hukšadnuli. Co jim to jatšowne prátkowańe by pomocy było, gaž néjsu kšěli wěriś? Takich ten Kněz jo pšawé suził, gaž gronił: nésłyše wóni Mójzasa a tych profetow, ga nébudu tež wěriś, lěcrownož něcht wót humarłych górejstanuł.

Tym žeńskim pak, kótarež na Jatšownicu k rowu togo Wimožnika su šli, bu Kristusowe górejstawańe zapowědane, pšeto woni pytachu Jezusa wót Nazaretha, togo kšicowanego; lěcrownož se myslachu, až wón nábogi był, wóni glich jogo pytachu; wóni bžez nogo námožachu buś; tak su jich hutšoby za nim póžedali, tak su wóni jogo lubowali, až pši jogo rowé jano měr su namakali. Néjo ga jim se tak ředné dopońiło, což ten Wimožnik we tych dnach swójogo šěla swójim huknikam běšo gronił: pytajšo, ga bužošo namakaś? Jo, móje lubše, chtož pyta, namakajo; to su te žeńske na jatšownicu nazgonili, gaž to Kristusowe górejstawańe jim bu zapowědane. Na to wóni nas žinsa dopomńeju a pšasaaju: Pytašo tež wy togo Wimožnika? Lubujošo wy jogo, až raži kšěli jogo wižeś? Néjo wam ta droga k nomu žurna a daloka, ale luba a bliska? Mašo za nogo tež por kroškow kapsy a hopor teje cesći a lubosći rukoma? Wóno ta licba tych deře néjo žedné wélike byla, kótarež togo Wimožnika wót hutšoby su pytali; wěcej jo tych pšece bylo, kótarež su gańali a pytali za wjaselim a hužytkom togo swěta. A hyšcer jo jich wélgí wele, kótarež za nicym népožedaju, ako aby bogate byli a luštné kuždy zeń se žywiś mógli. Kaki hužytk pak ma cłowek wót togo, gaby teke celý swět dobywał, a swójej dušy pak škódował. Abo co móžo cłowek daś k humožeńu swójeje duše? (Matth.16, 26.) Ten swět zajžo ze swójim póžedanim, a jogo kšasnosť jo ako tšawowy kwětk, tšawa huskńo a kwětk wótpadńo. Co tej dušy, kótaraž k niměrnosći jo powołana, ta zachadnosť jo třebna? Co choremu, kenž we bolosćach zdychuju a nocy a wedńo šěžu náso,

kšasnosť togo swěta jo pomocy? Chóry pyta strowe, a póžeda za gójcom, kenž jogo humoc móžo wót teje žalosci. Tak tež grěšny cłowek, gaž ze spańa jo wótcušeł a swóju grěšnu žalosc cujo, za tym Wimožnikom pyta a póžeda swójich grěchow lichy bys. Togo cłoweka syn pak jo pšišeł, grěšnikow zbóžnych hucynit. A wóno nějo w žednom drugem to strowe; pseto wóno nějo tež žedno druge mě spód něbjom cłowekam dane, we kótaremž dejmy zbóžne bys. (Pós. stat. 4, 12.) Jezus jo ten Wimožnik, duše drogi huzbožnik. Pytajšo jano Jezusa, šo druge nepomoga! A chtož jogo pyta, tomu se tež zapowěda žinsa to wjasele: "Wón jo górejstanuł!"

II.

Kristusowe górejstawańe jo našo jatšowne wjasele. A kak wélike žognowańe jo we tom lubosnem jatšownem zapowědańu! Džańe a hulěkańe deře zapředka běšo te žeńske popadnuło a wóni su se bójali; tak wélike a wósebne jim se jo zdało to tšojeńe, kótarež su słyšali. Ale pótom jim to same jo było zachopěnk nowego zbóžnego žyweńa. Gaž wóni we weře su wěste byli, až wón tu směrś jo pšewinuł a se žywi, su wóni z wjaselim jomu słužyli a we nom měr a zbóžnosť namakali. Pseto Kristusowe górejstawańa jo togo humožeńa dupońeńe. Kristus jo našych grěchow dla tam dany a našej pšawdosći dla górejstanuł. "Nějoli Kristus górejstanuł, ga jo waša wera knicomna a wy sćo hyšći we wašych grěchach," tak pišo swěty Pawoł na Korintařow (1 Kor. 15, 17). Chto móžo tu žalosc huměriš, gaby žedno humožeńe wót grěchow něbyło, žeden trošt we wódawańu tych grěchow, žedna nažeja teje gnady a togo žyweńa we tužnej směrśi? Něto pak jo Kristus górejstanuł wót humarłych a přednik nastał mjazy tymi, kenž su husnuli. Nět jo ten winik pšewińony, kótaryž nas pšeskjaržuju; nět jo humožeńe namakane, kótarež na pšece płaši; nět jo směrśi ta móc wezeta a žyweńe a nězachadnosť na swětło pšínasone. Šykna cłowecna žalosc se nažarijo we tej směrśi; pseto ta směrś jo togo grěcha myto. A kak górka jo teje směrśi martra a kak tužna ta droga do rowa! Ale Bogu buži žěk, kenž nam to dobuše dał jo pšez našogo Kněza Jezom Kristusa, Nět tak troštne zni ten głos: "Jezus mója nažeja a mój Wimožnik jo žywy, to ja wěm, nedejał ja se pódejspiš Bogu ceły; bužo dlujka smertna noc mě tež něco škóžeš móc?" Nět my troštne chopijomy spiwaš: Ta směrś jo póžrěta do dobuša! Směrś, žo jo twój špeńc! Hela, žo jo twójo dobuše? Tak wélike jo to žognowańe Kristusowego górejstawańa; chto ga móžo wětše dostaš ako ten, kótaremuž dobyše nad směrśu jo dane?

Kristusowe górejstawańe jo studńa nińmerneho žyweńa, ředny chłodk we tešnicy teje směrši. Gaby wšykne pšišli a sebě pócerali móc togo nińmerneho žyweńa! Gaby šykne se hochłóziš dali pšez tu gnadu Kristusowego górejstawańa! Ale jich wele deře słyše ten głos tych jatšownych zwonow, žedno žognowańe pak sebě něhuslušaju. Pšeto wóno jim brachujo ta wěra a wóni łakaju groniš ako Tomaš: něbudu-li ja wižeš, ga něbudu wěriš. Bogu pak se jo spódobało, pšez tu wěru nas huzbožniš a Bóže słowo nam daš, aby tomu samemu se dowěřili a pšez to same togo kšasnego wižeńa dostojne hucyńone buli: Zbóžne su, kenž něwiže, a glich wěře! Ako te žeńske, kótarež k tomu rowu žěchu, tak my přerwej dejmy wěriš tomu słowu togo zapowědańa a pótom wižeš to kšasne hoblico togo górejzbužonego. Taka jo ta droga strowja. Na tej droze jo ten grěch do swěta pšišel. Do słowa jo zły duch ten grěch zawil a pšez hucho do hutšoby šykno suwnuł, a gaž tomu jogo hobšudnemu słowu wěcej su wěрили něžli Bóžemu głosoju, ga su do grěcha padnuli, až jich wócy stej se wótwóriłej a tu nagu žalósc wižełej. Na tejsamej droze pšišo ten swěty duch a spórajó z tym słowom strowe do hutšoby, aby wěriła a wótwóřonej wócy togo huznaša dostała a raz dostojna buła, Bóžu kšasnosť wižeš. Togodla něboj se, wěr jano, ga bužoš Bóžu kšasnosť wižeš! Wěr jano tym, kenž togo górejzbužonego su wiželi a jogo znanki po cełem swěse su buli. Ta wěra jo ruka, kótaruž ten Kněz ze žognowanim napołnijo. Wón žejo: Ja som to górejstawańe a to žyweńe; chtož w mńo wěri, ten bužo žywy, lěc wón humrěł. (Jan.11, 25). To jo jatšowne wjasele a žognowańe. Wěřecym wóno se dostańo a se ražijo, až tek wižeńa dostojne su.

III.

Wiželi nějsu te žeńske togo Wimožnika, gaž k jogo rowu žěchu. Wóni jen su namakali prozny; słyšali su, až jo górejstanuł a nějo tudy, Jogo pak wóni nějsu wiželi. Ale ten jańžel zašo k nim: žijšo pak tam a powěžćo jogo huknikam a Pěšsoju, až wón předk was pójžo do Galilejskeje; tam bužošo jogo wižeš, ako wón wam gronił jo. To běšo to ředne zlubeńe, kórarež jim bu dane a dopołńone. Z bojazńu deře su gnali wót togo rowa a nějsu zapředka nikomu nic powěželi; ale pótom su za teju pšikazńu cynili a we pósłušności to myto dostanuli a togo Kněza wiželi. Humarłego su pytali z tužneju lubosću, Žywego su namakali we wjasołej žěkownósci. Pšez wěru su k wižeńu pšigotowane; a gaž su pósłušne byli a tomu słowu se žaržali, kótarež ten jańžel jim zapowědał běšo, wóno bu jim tež hobwěscóne, až wón jo žywy a wěcej něhumrějo.

A lěc šyken swět by napšešiwu gronił, až to gorejstawańe humarłych nějo nic, wóni jo nět lěpej wěže, a znańe šomu swětu: Wón jo górej stanul a ten přednik mjazy tymi, kenž su husnuli. A wóni jo hyšcer hobznańe we swětem pismě, lěcrownož dawno su hujšli a tam pšišli, zož jogo wiže wót hoblica k hoblicu. Tak dajšo nam teke cyniś, ga my jo teke dostaś bužomy. Tuder my deře wižeś námožomy to lubosne hoblico našogo Kněza; pseto wón jo pohušony k pšawicy togo Wóšca a kronowany z nimérneju cesću a kšasnosću. Ale wón jo zlubił: zož ja som, tam mój słužabnik teke dej buś. Móje lubše, my smy něto Bóže žiśi a hyšci nějo zjawjone, což my bužomy, my pak wěmy, gaž wóno se zjawiś bužo, až my jomu rowne bužomy, pseto my bužomy jogo wižeś, kaki wón jo. (1. Dan. 3, 2.) We wěre comy ten cas docakaś, jogo słowo žaržaś a jomu pósłušne byś. Ga bužo wón tež nam pósłušajucym hobzwěšćiś móc a kšasnosť swójogo gorejstawańa, až z wjaselim bužomy jaden tomu drugemu pšiwolaś: Wón jo górejstanul a se žywi! Lěcrownož my jogo tuder wižeś námožomy, wón pseto se njejo bžez znankstwa wóstawił. Jogo hoblico jo něbju, zbóžnym jańželam k nimérnemu wjaselu; jogo život pak jo na zemji, pseto jogo život jo ta kšescijańska cerkwej, ta zgromažina tych swětych, kótarež wěre we nogo a we pósłušności za nim chójže na tej droze, kótaruž wón jo pokazał. A tak ako život by humarły, gaby głowu něměł, tak tež ta gmějna togo Kněza na zemji něby była a žedne Jatšy žaržała, gaby ten Kněz sam, ta głowa swójogo żywota, žywy něbył. Jo, wón se žywi a my pšez nogo a z nim; to jo naša troštna nažeja. To pak tež dej naša swěta pšikazń buś. Z nim comy se žywiś, nic ze swětom; jogo słowu comy pósłušne byś, nic nerožeś z głosom togo swěta; za nim comy hys pšez kšicu a šerpeńe, aby k nomu tež pšišli do měra a wjasela. Jano ducha zwigajšo wót tych luštow togo šěła, Jezusu se powdajšo, něhugbajšo grěšneg' žěła; pósćelšo tu dušu tam, zož nimérne deře wam! Amen.
